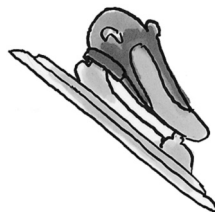

Ijsvrij

Met dikke wanten aan en een sjaal om loopt Spekkie naar het huis van Sproet.

Brrr... wat is het koud! Sinds een week vriest het flink en alle sloten in de buurt zijn al dicht.

Sproet rende na schooltijd meteen weg om te gaan schaatsen. 'Zie ik je zo?' had hij gevraagd.

Spekkie had haar hoofd geschud. Ze houdt niet zo van schaatsen. Dat is vooral omdat ze het niet goed kan. Gisteren heeft ze het wel geprobeerd. Maar zodra ze op het gladde ijs stond, begon ze te wiebelen en viel ze. Laat haar maar liever speuren. Daar is ze veel beter in.

En omdat ze dan altijd een spekkie eet, noemen veel kinderen haar Spekkie. Al is haar echte naam Marloes. Sproet is haar allerbeste vriend.

Omdat hij op school zo'n haast had, vergat hij zijn rugtas. Die gaat Spekkie nu terugbrengen. Want morgen heeft de hele

school ijsvrij. 'Zo vaak vriest het niet,' zei de directeur van de school. 'Daar mogen jullie van gaan genieten!'

Als Spekkie aanbelt, doet Sproet meteen open. Zijn wangen zijn rood van het schaatsen. 'Hier, je tas,' zegt Spekkie.

'O, was ik die vergeten? Dom.' Sproet pakt de tas aan. 'Kom je even binnen? Ik heb iets leuks te vertellen.'

Spekkie is benieuwd. Misschien heeft Sproet wel iets ontdekt! Nu alle sloten bevroren zijn, kun je over het ijs gemakkelijk overal naar toe. Zou hij vreemde sporen in de sneeuw hebben gezien? Of iets anders wat verdacht is...?

Ze stapt de gang in en struikelt bijna over de schaatsen, wanten en mutsen. Sproet is dus niet de enige die net heeft geschaatst. En dat klopt. Want ook Daan is thuis, de vader van Sproet.

Hij staat in de keuken. 'Ha, die Spekkie. Heb je ook zin in warme chocolademelk?'

'Ja, lekker. En... hoe ging het schaatsen?'

'Heel goed,' zegt Daan tevreden. 'Dat moet ook. Want ik ga overmorgen meedoen met de eerste toertocht die dit jaar wordt gereden.'

‘En ik mag mee,’ vult Sproet aan. ‘Dat wilde ik je dus vertellen.’ Hij glimt helemaal, zo veel zin heeft hij erin. ‘We gaan helemaal naar Woppelerveen.’

‘Naar Woppelerveen?’ De mond van Spekkie

zakt een stukje open. ‘Maar... daar gaat mijn neef Nelson ook heen. Samen met een collega van de politie!’

‘Dat is ook toevallig!’ zegt Sproet.

‘Nee, ik zou het anders zeggen: het is juist logisch,’ zegt Daan, terwijl hij de chocolademelk in de bekers schenkt. ‘Bij Woppelerveen heeft het namelijk harder gevoren dan hier. Dus dat is nu nog de enige plek waar een flinke afstand gereden kan worden.’

Sproet pakt een koek van een bordje. ‘Mmm,

lekker. Van schaatsen krijg je trek. Wil je ook, Spekkie?’

Maar ze wil eerst iets weten: ‘Wanneer gaan jullie weg? Ik hoorde dat Nelson morgenmiddag al vertrekt.’

‘Wij ook,’ zegt Daan. ‘Anders kan ik zaterdag niet op tijd starten. Gelukkig heb ik een oud-collega die pas in Woppelerveen een hotel is begonnen. Ik belde hem en hij had nog net één kamer vrij.’

‘Ik heb echt zin!’ roept Sproet. ‘Ik schaats misschien wel een stuk van de tocht mee.

Kan Nelson eigenlijk goed schaatsen?’

Spekkie knikt. ‘Ik denk het wel. Hij heeft veel getraind op de kunstijsbaan.’ Ze neemt een slokje chocolademelk. Best wel goed eigenlijk van Nelson dat hij meedoet met zo’n schaatstocht, vindt ze. ‘Ik ben de eerste in onze familie die dit gaat doen,’ had hij trots gezegd. Wel jammer dat ze hem nou niet kan zien rijden...

Het lijkt of Sproet haar gedachten raadt.

‘Waarom ga je niet mee?’ vraagt hij opeens.

‘Dat is veel leuker voor mij. En dan kun je meteen Nelson aanmoedigen. Pap, wat vind jij van dit idee?’

Daan glimlacht. ‘O, ik vind het allemaal prima. Maar, eh... hoe doen we dat dan met slapen?’

Sproet weet meteen een oplossing.

‘We nemen gewoon een luchtbed mee,’ zegt hij. ‘Nou Spekkie, lijkt het je wat?’

Zij hoeft er niet over na te denken en maakt blij twee vuisten. ‘Ik vind het super! Als ik maar niet hoeft te schaatsen. Ik heb nu al bijna een blaar. Dat hou ik niet vol.’

